

MIJNHEER VAN SPOREGHEM

EN DE

ONKOSTEN VOOR HOSPITALISATIE

M. Van Sporeghem wipt het Hoofdgebouw van de spoorwegen binnen, loopt naar een deurwachter, stelt hem een nauwkeurige vraag, aanhoort het antwoord, klimt naar de tweede verdieping en klopt hevig op een deur. Hij gaat binnen en verklaart terstond :

— Heren, vóór twee maanden werd m'n vrouw in een ziekenhuis opgenomen. Verre van me bezig te houden met geldkwesties (ge weet hoe men in zulke omstandigheden handelt!), wou ik haar zo goed mogelijk doen verzorgen... Wel, had ik het geweten, de zieke zou voor minder geld even goed verpleegd geworden zijn en ik had haar later, tijdens haar herstel, kunnen verrassen met snoepgoed en geschenkjes, en zou zeker niet, zoals nu, alle moeite van de wereld gehad hebben om de eindjes aan elkaar te knopen... Ik heb m'n vrienden ondervraagd... De meesten weten zo min als ik welke hun rechten en plichten zijn in geval van hospitalisatie. Zou het niet nuttig zijn in grote lijnen, zonder de details aan te roeren, de voordelen op te sommen die onze kas van de sociale werken aan haar aangeslotenen verleent voor zover deze natuurlijk de verplichtingen van het reglement eerbiedigen?...

M. Van Sporeghem haalde diep adem en vervolgde dadelijk :

— Wel dan — laten we aanvangen met het begin — is het altijd volstrekt noodzakelijk de toelating van de eerste geneesheer te vragen?

— Ja, zeker, M. Van Sporeghem, vóór elke hospitalisatie is het in principe volstrekt noodzakelijk de toelating van de eerste geneesheer te vragen, wil men de tussenkomst van onze kas genieten.

— En, als de hospitalisatie heel dringend moet gebeuren?

— In zulk geval, maar dan ook alleen in zulk geval, mag de toelating aangevraagd worden na de opname in het ziekenhuis; de aanvraag moet dan echter binnen de 48 uur ingediend worden.

— Wie mag de toelating aanvragen?

— De aangeslotene of een van zijn gezinsleden moet de toelating aanvragen door middel van het getuigschrift dat de behandelende geneesheer aflevert.

— Wel, dat is klaar. Zoudt ge me nu ook nog een paar woordjes uitleg willen geven over de ziekenhuizen?

— Gaarne, M. Van Sporeghem. Eerst en vooral, moeten we aanstippen dat de aangeslotene de instelling, waar hij wenst verpleegd te worden, vrij mag kiezen. Sommige instellingen zijn aangenomen door de kas, d.w.z. dat zij met onze werken van sociale zekerheid een akkoord gesloten hebben betreffende de voorwaarden van hospitalisatie.

In een niet aangenomen instelling moet de zieke al zijn verblijfs- en doktersonkosten zelf betalen. Hij zal de terugbetaling van het aandeel van onze kas bekomen door een formulier I.C. 175, vergezeld van de gedetailleerde facturen, bij het gewestelijk centrum in te dienen; die facturen moeten niet gekwiteerd zijn.

Daarentegen is de zieke, die zich tot een aangenomen instelling wendt, ontslagen van elke tussenkomst in de onkosten voor verblijf en operatiezaal; hij zal evenmin de onkosten voor de levering van de nodige geneesmiddelen moeten betalen.

— Zelfs indien het om zeer dure geneesmiddelen gaat?

— Ja. Er is maar één enkele uitzondering: de geneesmiddelen op basis van cortisone. Die produkten moet de zieke zelf betalen, maar hij kan naderhand aan het gewestelijk centrum de terugbetaling aanvragen van het deel waarvoor de kas tussenbeide komt.

— En de erelonen voor de geneesheer, de chirurg, de anesthesist?

— Sommige instellingen beschikken over «hun» geneesheer, over chirurgen gehecht aan hun dienst (bv. de burgerlijke gemeentelijke hospitalen) of over geneesheren die de tarieven van onze kas eerbiedigen. In dat geval, worden de geneeskundige erelonen volledig door onze kas gedragen, met uitzondering van enkele geringe medisch-heelkundige prestaties en van bepaalde analyses waarvoor de zieke een kleine tussenkomst moet betalen.

— Gij beweert dus uitdrukkelijk, Heren, dat «aangenomen instelling» betekent: verblijf en verpleging zonder één cent te betalen (behalve voor de zo juist opgesomde uitzonderingen)?

— Ja, M. Van Sporeghem, maar op één enkele voorwaarde: de zieke moet in een gemeenschappelijke kamer verblijven.

— Daar zit het hem juist. Dat is het waar we vooral de nadruk moeten op leggen!

(Vervolg op blz. 26.)

In uw eigen belang:
Kies een aangenomen instelling,
Vraag geen afzonderlijke kamer!

— Volledig akkoord, M. Van Sporeghem. Indien de zieke zelf een afzonderlijke kamer kiest, loopt hij gevaar om aan de aangenomen instelling een aanzienlijk supplement of zelfs alle kosten die zijn hospitalisatie veroorzaakte, te moeten betalen. De contracten, die met de aangenomen instellingen gesloten werden, zijn immers alleen maar geldig voor de verpleging in een gemeenschappelijke zaal; bijgevolg, zijn die instellingen van hun verplichtingen tegenover onze kas ontslagen, zodra de zieke in een afzonderlijke kamer verblijft. Indien de zieke alle kosten heeft moeten dragen, kan hij aan het gewestelijk centrum met een I.C. 175 de terugbetaling aanvragen van het aandeel van de kas volgens het normaal tarief; maar hij moet de kwijschriften, die hij voor de *bijkomende onkosten* zou ontvangen hebben, niet indienen: de diensten van het gewestelijk centrum mogen aan die kwijschriften niet het minste gevolg geven.

— Maar, Heren, een afzonderlijke kamer kan soms toch beter passen, niet waar?

— Hebt ge een vooroordeel tegen de gemeenschappelijke zalen?

— In 't geheel niet; ik weet nu dat in verscheidene klinieken en hospitalen, vier en soms hoogstens zes zieken in aangename en smaakvol ingerichte kamers verpleegd worden, na enkele uren al verbreederen en zich wederzijds over hun miseries troosten. Ik heb geen vooroordelen meer. Maar, er zijn van die speciale gevallen...

— Volledig akkoord, M. Van Sporeghem. De aangeslotene kan zijn geval voorleggen aan de eerste geneesheer van het gewestelijk centrum. In zekere, erge gevallen, acht de eerste geneesheer een verblijf in een afzonderlijke kamer volstrekt noodzakelijk. Dan, maar ook dan alleen, draagt onze kas volledig alle bijkomende verblijfskosten die de instelling in rekening brengt. Daarentegen, zullen de bijkomende erelonen, die de geneesheer of de chirurg zouden eisen, niet terugbetaald worden.

— Dank u wel, Heren. Ik ga overal uitbazuinen, dat wij, in geval van hospitalisatie, in ons eigen belang, een aangenomen instelling moeten kiezen en geen afzonderlijke kamer mogen vragen.

— Zeer juist, M. Van Sporeghem. Wilt ge ook zo goed zijn eraan toe te voegen dat het gewestelijk centrum het best de belanghebbenden kan inlichten over de aangenomen instellingen en de geneesheren die er praktizeren, en dat het altijd aangeraden is, vooraleer een beslissing te treffen, op het secretariaat van de instelling — zelfs als die aangenomen is — te vragen in welke voorwaarden de hospitalisatie zal geschieden en de geneesheer of de chirurg zullen tussenbeide komen.

— Ik zal het niet nalaten. Tot weerziens, Heren!